

Kvinnlig omsorg.

Jag uppskattar att de runt omkring mig, de femtontalet personerna närmast i tunnelbanevagnen, är i trettiofyrtioårsåldern och jag tittar på dem. Försöker se, tänker, sitter och vilar i mina egna begränsade tankar. Som satt jag i ett fint blått skåp eller i en sammetsklädd låda.

Min dag som idag är liknar skuggan av skit. Ute snöblandat regn, inne snöblandat regn. Rakt på hjärtat och in i hjärnvindlingarna snöblandat regn; på köksbänken av zink och ner på den obäddade sängen snöblandat regn. På kudden, lakanen, täcket och filten regn med snö i, snö med regn på. Jag vet inte vad jag gjort de sista åren, hade lika gärna kunnat vara full. Jag är öppen för förslag, men tar inte emot dem och när de goda råden likväl kommer blir jag depressiv, försjunken, låg och taggig och jag ger mekaniskt väluppfostrat bort mitt tack. Det sväller då i mig av femtonåringens bleklila puder: en mix av att klara mig själv och att alls inget kunna.

Du förstår, gatlyktan ligger där och lyser i vattenpussen under stenbron på andra sidan åkern med en för gevärspiporna hukande räv på. Med ena handens krypande helt vita fingrar dras gardinen här åt sidan för att få se att det verkligen är så, det är det inte. Andra handen håller iskuberna på plats under skrikande benkläder, för att avleda. Jag skär färsk chili, glömmar tvätta händerna och går bort för att pissa väck magnesium: det känns nu som hade jag blivit biten i ögongloben av en blind gris, kanske dövt. Jag spolade av underredet med skinkorna läppjande sig över stövelskaften. Lät det hänga, tog gift och svavel, stötte kippande salpeter, snöt brunkol i finvirkad vit duk.

Ögonlocken faller ner, i röret smäller det, man spränger bort det mesta. Jag har knullat i en blomstrande skogsbacke, friskt pippat i månsken, idkat levande älskog på kobbar och skär, blivit avsugen i snön efter kaffet. Plockat både smörblommor och prästkragar i godan ro, förglömd. Tro mig, kvinnlig omsorg verkar som sövande gas på mig, av den blir jag snabbt stel och oformligt fet och börjar sava. Jag kan lika gärna vråla, pulsa, rusa med hirs och slask i mun, rota runt i åtel och klippt zink med bojor om fotlederna så rostiga att jag lämnar spår av spån efter mig i snön.

*

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten